

Το Άσμα Ασμάτων ως θεία αποκάλυψη

/ [Πεμπτουσία· Ορθοδοξία-Πολιτισμός-Επιστήμες](#)

[Προηγούμενη δημοσίευση:<http://www.pemptousia.gr/?p=10996>]

Η αγάπη του Χριστού για τον καθένα μας είναι απολύτως ακλόνητη και αψεγάδιαστη. Η οικειότητα μαζί του δεν μπορεί να χαθεί, εκτός κι αν πάψουμε εκούσια να επικοινωνούμε, με το θέλημά του και με το Πνεύμα του. Μόνο η δική μας βούληση μπορεί να βάλει φραγμό – ή να υψώσει τείχος- ανάμεσα σε Αυτόν και σε μας. Ο Χριστός μάς κοιτάζει, τότε, με την ίδια αγάπη, αλλά και μες στη θλίψη του ερωτευμένου που διαψεύστηκε, όπως κοίταζε τον Πέτρο μετά την άρνησή του: «και υπεμνήσθη Πέτρος του λόγου του Κυρίου, ως είπεν αυτώ ότι πριν αλέκτορα φωνήσαι απαρνήση με τρεις· και εξελθών έξω ο Πέτρος έκλαυσε πικρώς» (Λουκ. 22,61-62).

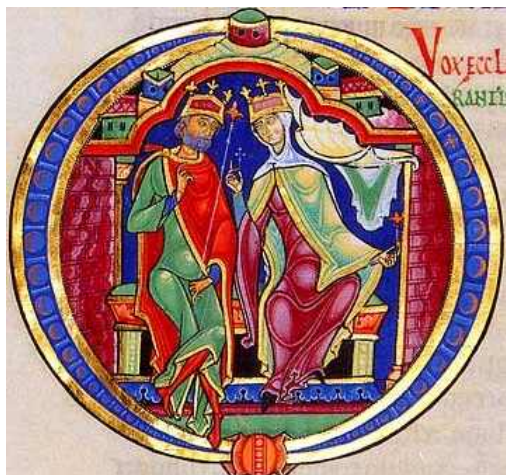
Ύστερα από κάθε σφάλμα. όσο βαρύ και αν είναι, ύστερα από κάθε στιγμή χλιαρότητας, πρέπει να επιστρέψουμε σε κείνον, με την καρδιά συντριμμένη, αλλά και με απόλυτη εμπιστοσύνη, με απόλυτη βεβαιότητα ότι όχι μόνο μας έχει συγχωρήσει αλλά και ότι μας αγαπάει απεριόριστα: «Αναστήσομαι δη και κυκλώσω εν τη πόλει, εν ταις αγοραίς και εν ταις πλατείαις και ζητήσω ον ηγάπησεν η ψυχή μου...» (Άσμ. Ασμ. 3,2), Και ο Κύριος, ενώ εμείς θα είμαστε ακόμη μακριά, θα μας διακρίνει και θα πλημμυρίσει από συμπόνια. Θα τρέξει να μας αγκαλιάσει σφιχτά και να μας καταφιλήσει, όπως ο πατέρας τον άσωτο υιό (Λουκ. 15.20).

Αν επιστρέψουμε σε κείνον, αναγνωρίζοντας την αδυναμία μας, εξομολογούμενοι το αμάρτημά μας, απελπισμένοι ολότελα με τον εαυτό μας, αλλά δείχνοντάς του την απόλυτη εμπιστοσύνη μας και περιμένοντας τα πάντα από κείνον, τότε θα

νιώσει μεγαλύτερη χαρά για μας απ' ό,τι για τα ενενήντα εννέα πρόβατα που δεν οδηγήθηκαν στην απώλεια (Λουκ. 15, 67), κι εμείς θα ξαναβρούμε την όλο φως και στοργή στενή σχέση μαζί του.

Αυτή η εγγύτητα με τον Χριστό μπορεί να γίνει λιγότερο ή περισσότερο «αισθητή» από τις πνευματικές μας αισθήσεις. Αυτό έχει σχετικά μικρή σημασία, ή μάλλον εξαρτάται από τη χάρη του Χριστού. Η φυσική μας αισθαντικότητα δεν μπορεί να αντιληφθεί τίποτε από τις πνευματικές πραγματικότητες. Αν το επιχειρήσει, θα οδηγηθεί σίγουρα στην ψευδαίσθηση. Η πνευματική αισθαντικότητα είναι το αποτέλεσμα μιας μεταμόρφωσης της ύπαρξής μας από το Άγιο Πνεύμα. Και κείνο που το Πνεύμα διεγείρει, πάνω απ' όλα, μέσα μας όταν αρχίζει να εκδηλώνεται είναι το αίσθημα της μετάνοιας, η συντριβή της καρδιάς, και μια εσωτερική τάση να εμπιστευθούμε αυτό που μας λέει ο Θεός, το λόγο του που περιέχεται στην Αγία Γραφή και μεταδίδεται από την Εκκλησία του.

Μονάχα η πίστη αυτή στο λόγο του Θεού μάς κάνει να γνωρίσουμε ό,τι ο Θεός μάς έχει αποκαλύψει για την ύπαρξή του, ό,τι έχει αποφασίσει ελεύθερα για λογαριασμό μας και ό,τι πραγματοποιεί για μάς. Οι «πνευματικές αισθήσεις» συνίστανται απλώς σε μια πίστη πιο ζωντανή, πιο ενδόμυχη, καλύτερα εναρμονισμένη με το θεϊκό αντικείμενό της, χάρη στην πρόοδο μας ως προς την αγάπη για τον πλησίον.

Πρέπει, λοιπόν, πάνω απ' όλα, να θεμελιώσουμε την

πνευματική μας ζωή πάνω στην πίστη στο λόγο του Θεού. Γιατί για μάς το έχει πει -και πού άλλου το έχει πει καλύτερα απ' ό,τι στο Άσμα Ασμάτων- κι εμείς το ξέρουμε ότι ο Χριστός μάς αγαπά, ότι θέλει να βρίσκεται διαρκώς κοντά μας, και ότι αφουγκράζεται, όχι μόνο αυτό που του λέμε, αλλά και το κάθε σκίρτημα της καρδιάς μας, καθώς την εμψυχώνει το Άγιο Πνεύμα: «οφθαλμοί αυτού ως περιστεραί επί πληρώματα υδάτων λελουσμένοι εν γάλακτι, καθήμεναι επί πληρώματα υδάτων, σιαγόνες αυτού ως φιάλαι του αρώματος φύουσαι μυρεψικά» (Άσμ. Ασμ. 5, 12-13). «Την έπιθυμίαν των πενήτων εισήκουσεν Κύριος, την ετοιμασίαν της καρδιάς αυτών προσέσχεν το ους σου» (Ψαλμ. 9.38).

Η πίστη αυτή σε ό,τι ο Θεός μάς έχει αποκαλύψει από τα σχέδια της καρδιάς του, είναι, λοιπόν, ό,τι πιο θεμελιώδες για τις πνευματικές μας αισθήσεις. Μας επιτρέπει να γνωρίσουμε, με μεγάλη βεβαιότητα, τις θεϊκές πραγματικότητες που διαφεύγουν, όπως είναι φυσικό, από τη φυσική νόηση και αισθαντικότητά μας, αλλά που ο Θεός καταδέχτηκε να μας αποκαλύψει.

Το Άσμα Ασμάτων είναι λόγος του Θεού, αποκάλυψη των σχεδίων του για μάς. Αυτή η μεγαλειώδης αποκάλυψη, που ο απόηχός της διαπερνά ολόκληρη τη Βίβλο, θα βρει την ολοκλήρωσή της στα ίδια τα λόγια του Χριστού, που, στο Ευαγγέλιο του Ιωάννη, θα μας πει ότι ο Πατέρας μάς αγαπά όπως αγαπά τον Υιό του, και ότι εμείς, αγαπώντας τον Υιό, αγαπάμε τον Πατέρα υποκινούμενοι ενδόμυχα από το Άγιο Πνεύμα.